

תקון ארבעים

ליל א' בניסן

התגלות הספר "תיקונים חדשים" של הרמח"ל

ולכל היד החזקה קדש בריך הוא
 פעי השתא לגלגה גלויא דא בעלמא.
 דכמה סטריין אחרנין הוו בעין לקטרגא
 ולעפכא. עד דאתער קדש בריך הוא
 בתקפה ובעא בה. בגין כך ולכל היד
 החזקה. דהשתא איהו זמנא דאתמר בה
 בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וכו'
 (דברים ד ל) דסטרא אחרא סתמת ארחין
 מכל צד. ועם כל דא קדש בריך הוא
 בקע בה בתקפה ובעא דיתגלי נהורא
 דא בעלמא. ורזא כשחר נכון מצאו
 (הושע ו ג) כהאי שחר דבקע גו חשוכא
 ונפיק, הכי בקע קדש בריך הוא גו
 קליפין ואפיק נהורא. ואתמר בה מי
 זאת הנשקפה כמו שחר (שיר ו י) מה
 השחר הזה יוצא ואפלה בורחת מלפניו,
 הכי בשעתא דבקע בקיעה דא גו
 קליפין, סטרא אחרא ערקת מקמה ודאי
 ואתפרת. ודא ולכל המורא הגדול,
 ואיהו המאור הגדול מסטרא דלגו.

ולכל היד החזקה - שהקדוש ברוך
 הוא רוצה עכשו לגלות גלוי [ספר] זה
 בעולם, שפמה סטריין אחרנין היו רוצים
 לקטרג ולעכב [ספר זה].¹ עד שהתעורר
 הקדוש ברוך הוא בתקפו, ורצה בו.
 לפיכך: ולכל היד החזקה, שעכשו הוא
 הזמן שגאמר בו: בצר לך ומצאוך כל
 הדברים האלה וגו' (דברים ד, ל),
 שהסטרא אחרא סתמה הדרכים מכל
 צד. ועם כל זה הקדוש ברוך הוא בקע
 בה בכוחו, ורצה שיתגלה אור זה
 בעולם. והסוד: כשחר נכון מצאו (הושע
 ו, ג), כשחר זה שמבקע תוך החשך
 ויוצא, כך בקע הקדוש ברוך הוא בתוך
 הקלפות והוציא האור. ונאמר בו [על
 ספר זה]: מי זאת הנשקפה כמו שחר
 (שיר ו, י), מה השחר הזה יוצא והחשך
 בורח מלפניו, כך בשעה שבקע בקיעה
 זו תוך הקלפות, הסטרא אחרא ברחת
 מלפניו, ודאי, ונשברה. וזה [סוד
 הכתוב]: ולכל המורא הגדול - והוא
 [אותיות] המאור הגדול שהוא מצד

1. וראה זה פלא, הספר הנוכחי, התיקונים החדשים, חיבר אותם רמח"ל בשנת תפ"ט, כמה חדשים, לפני הצרות
 שסובבו אותו. בתיקון זה, התגלה לו ש"עשיר" (דהיינו בזמנו): "בצר לך ומצאוך". אולם לעתיד לבוא (בדורנו
 זה שזכה הספר כבר לשלוש הוצאות), אין מעכב ואין צווחא. וה' יגמור בעדינו, אמן ואמן ואמן.

הפנימיות. שפצד החיצוניות [בתוב]:
את המאור הקטן לממשלת הלילה
(בראשית א, 5) [לילה] - זה הגלות, וזו
הלכה [השכינה], שהולכת בגלות.² אבל
קבלה, שהתקבלה מהמלך [ז"א],³
המאור הגדול לממשלת היום. ועליו
[נאמר]: דודי שלח ידו מן החור (שיר
היר, שפיון שבקע בקיעה זו, התגלה
האור. אז: ומעי המו עליו (שם, שם),
שהרבה הם שיתאספו להתקרב למלך
על ידי חבור זה, בשעה שיתגלה להם.
ואז הסטרא אחרא תברח ותתחבא, עד
שתעבר לגמרי מהעולם. וכל התקונים
שתקנו לשכינה יתגלו לעתיד לבוא.
לפיכך: חיינו כחלמים (תהלים קכ"א),
שהרי אז יראו כמה תקונים עליונים,
שלא נודעו ולא נתגלו, וכלם יסתכלו
בהם במי שרואה חלום שלא מבין מהו.

אז: ישמח צדיק כי חזה נקם (שם נח"א),
[צדיק] - זה משיח בן יוסף, שהוא
יתחיל בדבר [בנקמה] תחלה, והקדוש
ברוך הוא אחר כך יתעורר אחריו. אז:
ישמח צדיק כי חזה נקם. ואחר כך הוא
[משיח בן יוסף] בעצמו ישלים, [וזה]:
פעמיו ירחץ בדם הרשע (שם שם, שם).

דמסטרא דלבר את המאור הקטן
לממשלת הלילה (בראשית א טז) דא
גלותא, ודא הלכה דאזלת בגלותא. אבל
קבלה דאתקבילת ממלכא, המאור הגדול
לממשלת היום. ובה דודי שלח ידו מן
החור (שיר ה ד) דכיון דבקע בקיעה דא
אתגליא נהירו. כדיון ומעי המו עליו,
דכמה אנון דיתפנשון לאתקרבא למלכא
בהאי חבורא בשעתא דיתגלי להו.
וכדיון סטרא אחרא ערקת ואטמרת, עד
דתתעבר לגמרי מעלמא. וכלהו תקונים
דאתתקנו לשכינתא יתגלון לזמנא
דאתי. בגין כך חיינו כחלמים (תהלים
קכ"א) דהא כדיון יתחזון כמה תקונים
טמירין, דלא אתידעו ולא אתגלו,
ויחמוץ כלא בהו כמאן דחמי חלמא
דלא ידע מאי איהו.

כדיון (שם נח"א) ישמח צדיק כי חזה
נקם דא משיח בן יוסף, דאיהו ישרי
במלה בקדמיתא. וקדשא בריך הוא
לבתר יתער בתרה. כדיון ישמח צדיק כי
חזה נקם. לבתר איהו גופה ישלים,
פעמיו ירחץ בדם הרשע.

2. עי' בת"ז תי' כא, מו, סע"א; שם נח, ע"א.

3. עי' גם לעיל בהקדמה א הערה 94; עי' ת"ז תי' כא, מו ע"ב: "דמלכא אתקריאת קבלה למשה מסיני".

4. כל התיקונים שתקן רמח"ל עבור השכינה יתגלו לעתיד לבא, עיין סוף תיקון סט, על תיקון השכינה שעשה רמח"ל. או: עי' אדיר ח"ב, ד' לד.

אז: ויאמר אדם אך פרי לצדיק (שם שם,ב), [אדם] - זה אדם הראשון. לצדיק - זה משיח בן יוסף, שעולה בתקונו פראוי, [אדם] - גופניו: אדם ד'וד מ'שית. אך יש אלהים שפטים בארץ (שם שם,שם) - אלו אלהים של קדשה, בזמן שיעלו בלפי אימא, [כמו] שכתוב: רומה על השמים אלהים וגו' (שם נו,ו), ואז ישברו כל הצדדים הטמאים מלפניו. והם בעצמם [אלהים של קדשה] יבו את אלה בוחות הטמאה בכמה מכות כמו שעשו במצרים, כמו שנאמר: האלהים האדירים וגו' המכים [את מצרים] וגו' (שמואל א ד,ח). וזה סוד: כימי צאתך מארץ מצרים אראנו גפלאות (מיכה ז,טו) - ג' פלאות מצד של אימא, ודאי.⁵

על אותו הזמן [כתוב]: ונשגב יהוה לבדו ביום ההוא (ישעיה ב'יא), שהכל נכלל ביהו"ה ואין אחר ששולט בעולם. באותו זמן: יהללו את שם יהוה (תהלים קמח,ג), זה שיר שעולה פראוי. פי נשגב שמו לבדו - כמו שנתבאר [שהכל נכלל בהו"ה]. הודו - זה משיח בן יוסף. על ארץ ושמים - שאוחז בזה ובהו' [בנוק' ובו"א] מצד של צדיק, ודאי. אז [נאמר] עליו: וירם קרן לעמו תהלה לכל

בדין ויאמר אדם אך פרי לצדיק, דא אדם קדמאה. לצדיק דא משיח בן יוסף דסליק בתקונו פדקא יאות אדם ד'וד מ'שית. אך יש אלהים שפטים בארץ, אליו אלהים דקדשה בזמנא דיסתלקון לגבי אימא, דכתיב רומה על השמים אלהים וכו' (שם נו ו). וכדין יתברון קמיהו כל סטרין מסאבין. ואנון גופיהו ימחון לסטרין אליו בכמה מחאן, כמה דעבדו במצרים, כד"א האלהים האדירים וכו' המכים [את מצרים] וכו' (שמואל א ד ח). ורזא דא כימי צאתך מארץ מצרים אראנו גפלאות (מיכה ז טו) ג' פלאות מסטרא דאימא ודאי.

בההוא זמנא ונשגב ה' לבדו ביום ההוא (ישעיה ב'יא) דכלא אתכליל ביהו"ה ולית אחרינא דשליט בעלמא. בההוא זמנא (תהלים קמח ג) יהללו את שם ה' דא שיר דסליק פדקא יאות. פי נשגב שמו לבדו כמה דאתמר. הודו דא משיח בן יוסף. על ארץ ושמים, דאחיד בהאי ובהאי מסטרא דצדיק ודאי. בדין בה וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו

5. עי' לעיל הקדמה ד"ה: "ובזמנא דאתעבדו ע' תיקונין"; תי' כז סוף; תי' ע'; אוצרות רמח"ל עמ' קעו על משלי.
6. שנמצאים בתבונה ויש אחיזה לחיצונים בהם, עי' עץ חיים שער טו, פו; ח"א ע"ח, ע"א.
7. עי' לעיל בהקדמה א'.
8. זהר השמטות ח"א, ס' כה, יג, ע"ב; ראה לעיל תי' יח, ד"ה: ואית תיובתא; לקמן תי' מג, הערה 9; תקט"ו תפלות, ת' קנד.

חֲסִידָיו (שם שם, יד) - מִצַּד שֶׁל אִמָּא.
 הַלְלוּיָהּ - זֶה שְׁלֵמוֹת שֶׁל הַיְחוד פְּרָאוֹי.
 אֲשֶׁרִי חֲלָקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה
 וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מִסְטָרָא דְאִמָּא. הַלְלוּיָהּ דָּא שְׁלִימוֹ
 דְיְחודָא פְּדָקָא יָאוֹת. זַפְאָה חוֹלְקָהוֹן
 דְיִשְׂרָאֵל בְּעֶלְמָא דִּין וּבְעֶלְמָא דְאַתִּי.